

BESEDA O AFRICE S PANEM SAMANEM

3. listopadu nás navštívila vzácná návštěva - pan Samane, který pochází z jižní části Čadu. Zapsala jsem si nejzajímavější postřehy:

- Otec rodiny má více manželek současně.
- Mají telefony.
- Nemají elektřinu.
- Nemají automobily, ale motorčky ano.
- Rodina otci neodmlouvá.
- Zkoušky dospělosti mužů se konají v 15ti letech života mladíka tím, že se mu na obličej vyryjí rýhy nožem. Pan Samane má jizvy dodnes.
- V některých částech Čadu je stále dívčí obřízka.
- Pěstují především rýži, i když mají nedostatek vody, hlavně teda pitné vody.
- Ve školách pořád převažuje mužské pohlaví. Rodiče některých dívek podceňují vzdělání. Myslí si, že dívka má pomáhat v domácnosti, na poli... Ne se vzdělávat. Nebo taky na to nemají dostatek financí.
- V první třídě měl p. Samane 220 spolužáků.
- Je zvykem mít moc dětí, p. Samane sám pochází z devíti sourozenců.

Některé věci mě vážně zarazily, hodně jsem toho nevěděla, jsem ráda, že nám to pan Samane nenásilnou formou přiblížil. :-)

Vendula Smetanová, 8. A

Díky této návštěvě jsem se něco víc dozvěděl o Čadu nejen jako o zemi v Africe, ale i o jejích obyvatelích a jejich chudobě. Pan Samane, host z Čadu, nám vyprávěl o jeho dětství v chudé zemi, o tom jak chodil do školy s mnoha dětmi a o tamějších zvycích. Říkal nám o jeho rodné vesnici a životě v ní. Zaujala mě ta část jeho povídání, která se zmiňovala o postavení žen. Nesmí tam totiž jíst spolu s muži a do školy chodí jen minimum z nich.

Velmi zajímavé byly také fotky. Nejvíce mě zarazily fotky z jejich nemocnic, které nejsou příliš vhodné pro pacienty, a navíc jich je velmi málo.

Lidé v Samanově vesnici jsou však velmi pracovití. Pracují na polích a pěstují rýži. Je to třeba ocenit. Pěkné bylo i jeho tradiční oblečení.

Na závěr návštěvy nás informovali o rozvojových cílech tisíciletí.

Jozef Pecha, 8. A

Jsem moc ráda, že jsme vyhráli soutěž „Saved by the Bell“, protože k nám měl tu možnost přijet pan Samane z Čadu, aby nám povyprávěl o tom, jak je to v Čadu a okolí složité, když lidi pomalu nemají co pít, jíst, dříve děti ani do školy nemohly chodit, ale teď už mohou.

Myslím si, že je to pro nás dobré v tom, že my si někdy stěžujeme, že nám nechutná to, co nám máma uvaří. Ale nikdo si nevzpomene na lidi v Africe, kteří tu možnost nemají. Ale když si vzpomene, tak si uvědomíme, že můžeme být rádi, že máme vůbec co jíst a pít. Pan Samane nám to odvyprávěl tak, že jsme se do toho všili, ale neumíme se vžít úplně do

jejich situace, kdy nemají co jíst. To bychom museli první zažít tu bídu, ten hlad.

Pan Samane byl moc milý a pořád se usmíval a co bylo nejlepší, že mluvil česky. Přála bych to i jiným školám, aby k nim pan Samane přijel a povyprávěl vše o Čadu, aby si i ostatní děti uvědomily jaké to je, že můžou být rádi, že mají rodiče práci, že mají peníze na jídlo a pití.

Kristýna Zálešáková, 8. A

Dne 3. 11. 2011 nás navštívil pan **Samane** z **Čadu**. Při prvním uvedení se představoval v jídelně, kde mě zaujalo jeho povídání. Mluvil o nedostatku vzdělání ve světě. Z mého pohledu to bral vážně, ale přednesl to s jistým vtípem. Členové organizace Partners Czech pověděli, jak se naší škole dostalo takového uznání. Předali naší škole diplom za **1. místo** v akci „**Save by the Bell**“, prostě „zvonečky“. Dále následovala beseda o Čadu, která obsahovala informace o samotném Čadu, ale i informace o vzdělání ve většině afrických zemí, které jsme většinou trochu znali a pan Samane nám je upřesnil a dodal další zajímavé věci. Během přednášky proběhl také kvíz na téma prostředí v **Africe** a prostředí u nás. Společně s přednáškou byly promítány na tabuli také fotky z afrických zemí, které nebyly opravdu moc veselé. Přednáška o Čadu se mi **velmi líbila** a vůbec by nebylo špatné, kdyby se akce opakovala i v příštích letech.

Adam Viceník, 8. A

Přijel se k nám podívat pán, který dříve bydlel v ČADU v Africe. Vyprávěl nám o tom, jaký tam je život. Málokteré děti tam chodí do školy, nemocnice jsou několik desítek kilometrů daleko a se špatnou hygienou.

Jeho otec nebyl křesťan, takže měl tři ženy. Jejich domy jsou vedle sebe, on si vybírá, kde bude který den bydlet. Mezi domy je sklad na rýži, kterou může přidělovat jenom první manželka. Ve vaření se střídají a vždy vaří jedna žena pro celou rodinu. Při jídle nesmí sedět společně.

Sprcha ani záchod tam nejsou. Benzín se prodává buď ve městě, nebo ve stáncích po litrech v lahvích.

Pan Samane žije již 25 let v České republice, vystudoval práva a má pět dětí. Občas jede do ČADu na návštěvu, nafotí fotky a ty pak může ukazovat.

Barbora Mahdalová, 9. r.

...Nejlepší bylo, když se začal smát. To se začali smát všichni. Dáša nám postupně dávala otázky, a když někdo uhodl, dostal malou odměnu. Já jsem dostala zavazovací náramek. Nakonec jsme se mohli se Samanem vyfotit, tak jsme neváhali a nechali se „bliknout“. Bylo to opravdu super!!! Takové besedy by mohly být častěji .

Denisa Straková, 8. B

Zaujalo mě, že tam vysychá jezero, že si jednou za pár let postaví rodina jiný dům, protože ten původní spadne. Že je tam pořád teplo. Že je v hlavním městě nepořádek. Že

skoro všechny dívky musí vařit a ne chodit do školy. Že je tam zvyk mít mnoho dětí. Že je tam velká úmrtnost, např. na malárii, AIDS. Že muž má uprostřed dům a kolem bydlí jeho ženy. Že tam všichni musí poslouchat svého otce. Že se tam na Vánoce nedávají dárky, toto by naše děti asi nepřežily.....

Vojtěch Jahoda, 7. A

...dozvěděli jsme se hodně zajímavých věcí a taky jsme poznali, jak je český jazyk těžký.... Velice se mi líbila barva jeho těla, dlaní a krásně bílých zubů. Samane se pořád smál. Byl velmi milý. Určitě je velmi nadaný, když se dokázal naučit česky a dalším cizím jazykům.

Magda Kročilová, 7. A

...Nejvíce mne asi zaujalo, že muži mohou mít více manželek a stále žijí společně i s ostatními ženami. A ještě bylo zajímavé, že prezident Čadu je velmi bohatý a přitom tam hodně lidí umírá na hlad a chudobu. Říkal také, že Češi jezdí do Čadu např. kopat studny a pomáhat při jiných pracích.....

Ondřej Smetana, 9. r.